

1

Raeliana

เรเลียนา

พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

Milcha เขียน

นุนรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

Raeliana

เรเลียนา

พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작제로 가야 했던 사정

Milcha เขียน

กนกรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

สำนักพิมพ์ฟูริน

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

• บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

• สำหรับ SmartPhone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)
หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

เรเลียนา พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก เล่ม 1

그녀가 공작저로 가야 했던 사정 THE REASON WHY RAEIANA ENDED UP AT THE DUKE'S MANSION

Milcha เขียน

กนกรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

ราคา 329 บาท

สำนักพิมพ์ฟูริน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ
หรือกระทำอื่นใด โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

Copyright © Milcha, 2016 / D&C MEDIA Co., Ltd.

All Rights Reserved.

THE REASON WHY RAEIANA ENDED UP AT THE DUKE'S MANSION

The Korean edition was originally published by D&C Media Co., Ltd., Korea

This Thai language edition was published by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY
LIMITED in 2021

by arrangement with D&C Media Co., Ltd. through KL Management

4 1 2 - 1 0 7 - 2 6 1

2 5 6 6 3 2 1 0 9 8 7 6 5

ISBN (e-book) 978-616-08-4374-9

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเพชรรัตน์ แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8572 โทรสาร 0-2826-8589

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ผู้จัดทำ • ผู้อำนวยการสายงานฝ่ายผลิตหนังสือและสื่อ กนิษฐ์ พรหมแสน • ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร อรุโณทัย เขตหาญ
บรรณาธิการจัดการ ประครอง ชุนทอง เครือมาศ บุญล้อม • บรรณาธิการเล่ม ณัฐชยา มีจันทร์ วราลี เนติกุล
ออกแบบปก วงศ์พรรณ สมบูรณ์วรกิจ จิตราภรณ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา • จัดรูปเล่ม สุรีย์ อันแซม

จากใจกอง บก.

หลายคนคงคุ้นหูกับชื่อ ‘เรเลี่ยนา’ และคุ้นตากับภาพของเลดีสาว
แสนสวย ผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลยาวสลวย และดวงตาสีเขียวอ่อนในแบบ
การตุนกันมาแล้ว ถึงคิวที่คุณหนูเรเลี่ยนาจะมาโลดแล่นสร้างความสนุก
แก่ผู้อ่านในแบบนิยายสักที นั่นก็คือ **เรเลี่ยนา พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก**
เล่ม 1 ขอบอกว่างานนี้จัดหนัก เต็มอ้อมครบทุกอารมณ์แน่นอน

จะเกิดอะไรขึ้น?! หากเราทะลุเข้าไปอยู่ในโลกนิยายที่เคยอ่าน...

คนอื่นทะลุไปเป็นนางเอกที่ลงเอยด้วยจุมพิตหวานและความสุข
ชั่ววันจันทร์ แต่ ‘ปาร์คอินฮา’ คนนี้ อยู่ดีๆ โดนใครไม่รู้ผลักตกจาก
ดาดฟ้าตึก ลืมตาอีกทีก็อยู่ในร่างของ ‘เรเลี่ยนา แมกมิลเลน’ ซะแล้ว
เกิดมาสวย รวย และมีบริวารล้อมรอบก็ได้อยู่หรอก แต่เรเลี่ยนาดันเป็น
ตัวละครที่มีบทบาทเพียงน้อยนิด แถมโดนฆ่าตายตั้งแต่ต้นเรื่องอีก ใครจะ
ไปยอมกันยะ! เรเลี่ยนา(ตัวปลอม)จึงต้องงัดสารพัดวิธีหาทางเอาตัวรอด

ตามลุ่นไปกับความป่วนของเลดีผู้ป่วนเปรี๊ยะ กับเรื่องรักโรแมนติก
ที่อ่านแล้วต้องอมยิ้มตามทุกตอน เชิญผู้อ่านมาฟินจิกหมอนไปพร้อมๆ กับ
เราได้เลยละ

สำนักพิมพ์ฟูริน

❖ สารบัญ ❖

Prologue	5
บทที่ 1 เรเลี่ยนา แมกมิลเลนไม่ยอมตาย	13
บทที่ 2 โนอาห์ วอลเตอร์ วินโนด์	25
บทที่ 3 สัญญาระหว่างเธอกับเขา	43
บทที่ 4 ย้ายเข้าคุกหาสันติสุข	73
บทที่ 5 ลักพาตัว	146
บทที่ 6 ตระกูลดยุก	183
บทที่ 7 งานกฤตกาลล่าสัตว์ประหลาด	239
บทที่ 8 พิธีจุดไฟศักดิ์สิทธิ์	280
บทที่ 9 ชีวิตประจำวันที่แสนสงบสุข(?)	377
side story – END, AND	413

เรเลียนา แมกมิลแลนเปิดหน้าต่างแล้วชะโงกตัวออกไปชมทิวทัศน์
ด้านนอก นี่คือกิจวัตรประจำวันทุกเช้าหลังจากตื่นนอน

แสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าส่องกระทบเปลือกตาขณะทอดสายตามอง
แม่น้ำแซมเคนที่ไหลเอื่อยๆ อยู่รอบตัวคฤหาสน์ ส่วนริมฝั่งอีกด้านของแม่น้ำ
เป็นคฤหาสน์ของบรรดาชนชั้นสูงที่บรรจงสร้างเรียงรายขึ้นมา ราวกับตั้งใจ
ให้เป็นผลงานประติมากรรมโดดเด่นท่ามกลางทิวทัศน์อันงดงาม เรียกว่าเป็น
ทัศนียภาพสุดแสนแพรวะยับได้เลยทีเดียว

บารอนจอห์นเดน แมกมิลแลน บิดาของหญิงสาวเองก็ใช้เงินจำนวน
มหาศาลซื้อคฤหาสน์แสนสวยบนแผ่นดินทองนี้เช่นกัน

เรเลียนานั่งข้างหน้าต่างพร้อมเหม่อมองแม่น้ำแซมเคนที่ตึงโค้ง
โอบล้อมเมืองหลวงไว้ จนกลายเป็นสัญลักษณ์ทำให้เมืองหลวงแห่งนี้ถูก
ขนานนามว่า นครแห่งวารี

นักท่องเที่ยวยหลายพันคนดันดันมายังเมืองหลวงเพียงแค่นี้ได้ชื่นชม
แม่น้ำสายนี้ กระทั่งตอนเช้าตรู่ยังมีศิลปินมาวาดภาพเหมือนให้แก่ผู้รักโดยมี
ฉากหลังเป็นแม่น้ำ

หญิงสาวยกมือเท้ากางพลางถอนหายใจ แม้จะผ่านมาได้สองเดือน
แล้ว แต่เธอก็ระลึกอยู่เสมอว่า

ที่นี่ไม่ใช่บ้านของเธอ

เพราะแม่น้ำในเมืองหลวงของโลกที่หญิงสาวจากมาก็คือแม่น้ำอัน แต่
เหตุผลที่เธออาศัยอยู่ในตอนนี้นอกจากจะมองไม่เห็นแม่น้ำอันจากตัวบ้าน
แล้ว ยังอยู่ห่างจากที่นั่นเป็นล้านปีแสงอีก

เรเลียนา แมกมิลเลน...ไมลิ ปาร์คอินฮากรีดร้องพร้อมกับกลิ้งตัว
ไปมาบนเตียงคิงไซส์เมื่อความคิดนั้นแล่นเข้ามาในหัว

“โอ๊ย! ทำไมนะ! ทำไม?”

ตอนนี้หญิงสาวได้เข้ามาอยู่ในโลกนิยาย

15 กุมภาพันธ์ 2015

เธอถูกใครบางคนผลักตกลงมาจากดาตฟ้าตึก

จนถึงเวลานี้หญิงสาวก็ยังไม่รู้สาเหตุว่าทำไมตนเองถึงต้องตาย

ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูหนาวที่เพิ่งเสร็จสิ้นจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เธอจึงขลุกตัวอยู่แต่ในห้องสมุด รอคอยข่าวดีอย่างใจจดใจจ่อว่าตัวสำรองอย่างเธอจะสอบติดหรือไม่ หลังผิดหวังจากคณะในมหาวิทยาลัยที่วาดฝันเอาไว้

ด้วยความรู้สึกว่ามันทำให้เธอไม่มีกะจิตกะใจอ่านหนังสือ หญิงสาวจึงตัดสินใจพักสักครู่ แล้วขึ้นไปดูดาวบนดาดฟ้า ขณะกำลังครุ่นคิดเรื่องชีวิต ความกังวลใจ และความเจ็บปวดต่างๆ

อยู่ๆ ก็มีชายแปลกหน้าเข้ามาคุยด้วย

“ซ่าๆๆๆ”

ปาร์ตอื่นฮาพูดคุยกับชายคนนั้นอยู่ราวๆ สามนาที แต่สิ่งที่เธอจำได้มีเพียงเสียงซ่าๆ เหมือนวิทยุฟังๆ ที่ถูกคลื่นแทรกเท่านั้น

เธอเดาเอาเองว่าที่จำไม่ได้อาจเป็นเพราะช็อกเมื่อรู้ว่าตัวเองหลุดเข้ามาอยู่ในนิยาย หรืออาจจะเป็นเหตุผลอื่น แต่ไม่ว่าอย่างไรหญิงสาวก็ไมรู้สาเหตุเรื่องที่เธอจำอะไรไม่ได้เลย

เธอพยายามนึกจนสุดความสามารถ เพื่อจะได้เบาะแสร้อยข้างจากบทสนทนาระหว่างเธอกับเขา ทว่าหญิงสาวก็นึกไม่ออกอยู่ดี ไม่ว่าจะเป็นคำพูด ลักษณะน้ำเสียง หรือแม้กระทั่งใบหน้าของอีกฝ่าย

ที่จำได้มีเพียงสิ่งเดียว นั่นคือความวิตกกังวล ความสงสัยใคร่รู้ของเธอเกี่ยวกับชายแปลกหน้า และความรู้สึกเหมือนเธอสนุกกับอะไรบางอย่างเท่านั้น

ขณะที่เธอกำลังคุยกับชายแปลกหน้า โทรศัพท์ในมือก็สั่น มันเป็นโทรศัพท์แจ้งว่าเธอผ่านการคัดเลือกเข้าคณะครุศาสตร์ หญิงสาวกริ๊ตออกมาด้วยความดีใจพลางหมุนโทรศัพท์ในมือเล่น แต่แล้ว...อยู่ๆ กลับรู้สึกรูบไป “เอ๊ะ?”

ความรู้สึกคลื่นไส้เหมือนตอนเล่นแกว่งชิงช้าแผ่ซ่านไปทั่วร่าง หัวของเธอลอยละล่องอยู่ในอากาศ ดวงตาที่เบิกกว้างด้วยความตกใจของหญิงสาวประสานเข้ากับสายตาของชายหนุ่มที่กำลังคลี่ยิ้ม ร่างของเธอร่วงลงมาโดยยังไม่ทันขอความช่วยเหลือเลยด้วยซ้ำ

หญิงสาวเคยได้ยืนยันว่าก่อนตาย ภาพความทรงจำในอดีตจะไหลทะลักเข้ามาพร้อมกับเชื้อมันแตก

แม่ที่เลี้ยงดูเธอและพี่ชายมาเพียงลำพัง พี่ชายของเธอที่ดูคล้ายอันธพาลแต่ก็มีมุมใจดีบ้างนิดหน่อย พวกเพื่อนๆ ที่แสนตลกและอ่อนโยน และภาพสุดท้ายที่ลอยขึ้นมาในห้วงความคิดก็คือ คำพูดของหมอดู...

“ดวงชะตาชีวิตสั้นนะ”

เธอได้ยืนยันตอนอายุประมาณเก้าขวบที่แม่พาเธอไปดูดวง เมื่อได้ยืนยันแม่ก็โกรธควั่นออกหูจนถึงกับคว้าโต๊ะหมอดู พร้อมด่ากราดอีกชุดใหญ่ก่อนลากปาร์คอื่นฮาออกมา ทว่าคำพูดนั้นติดตรึงอยู่ในสมองของหญิงสาวเหมือนหนามเล็ก ๆ ที่แทงตรงส่วนลึกด้านในสุด

ชีวิตเรานั้นจริง ๆ หรือเนี่ย?

ทันใดนั้นก็มีแสงมาโอบล้อมร่างของเธอไว้

ลืมหายใจขึ้นมาอีกที ปาร์คอื่นฮาก็กลายเป็นเรเลียนา แมกมิลแลนไปแล้ว

“คุณหนูเจ้าคะ น้ำล้างหน้ามาแล้วเจ้าคะ”

สาวใช้ชื่อเวเนียเคาะประตูเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องของเรเลียนา

เป็นเวลาสองเดือนแล้วที่เรเลียนามีพฤติกรรมแปลกๆ หญิงสาวมักตื่นขึ้นมาพร้อมกับกรีดร้องทุกเช้า แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพอาชีพของเวเนีย เธอจึงแค่มั้มแล้วปล่อยพฤติกรรมอันแปลกประหลาดของนายจ้างผ่านไป ทำเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติ

เวเนียบรรจงหิวผมให้ในระหว่างที่เรเลียนาล้างหน้า เมื่อเสร็จแล้วหญิงสาวก็ซับหน้าด้วยผ้าขนหนูผืนนุ่มก่อนมองไปยังกระจก

เธอเห็นภาพสะท้อนของหญิงสาวผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนยาวสยายจรดลงจนถึงเอว ดวงตาสีเขียวอ่อนเป็นประกาย พวงแก้มแดงระเรื่อ ใบหน้าเรียวได้รูป ตา จมูก ปากสวยรับกับใบหน้าเป็นอย่างดี ถึงแม้ในเมืองหลวงจะมีสาวสวยรวมตัวอยู่เป็นจำนวนมากก็ตาม แต่ดวงหน้าของหญิงสาวกลับงดงามจนสามารถสะกดทุกสายตาที่พบเห็น

ถึงจะมองทุกวันแต่ก็ยังไม่ชินสักที

เพราะใบหน้านั้นแตกต่างจากที่เคยเห็นมาตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา จะให้รู้สึกชินภายในเวลาสองเดือนคงเป็นไปได้ยาก ถึงอย่างนั้นก็ถือว่าเป็นโชคดีที่เรเลียนามีหน้าตาสะสวยเอามากๆ แม้ยังไม่คุ้นเคยแต่เธอก็รู้สึกดียิ่งนัก

เรเลียนา แมกมิลเลนเรียกได้ว่าสวยระดับเทพธิดาเลยละ

“ได้เวลารับประทานอาหารแล้วเจ้าค่ะ”

หญิงสาวหันซ้ายหันขวาพินิจพิจารณาใบหน้างดงาม แล้วจึงพยักหน้า
รับคำพูดของเวเนีย

“อืม”

เมื่อลงไปยังห้องอาหารชั้นล่างก็พบจอห์นเดน แมกมิลแลนผู้เป็นบิดา
อยู่ในบริเวณห้องรับแขก เขาทักทายเธอพร้อมกับพับหนังสือพิมพ์เก็บ
หลังจากอ่านเสร็จแล้ว

“เรลิลกลับสบายดีไหมลูก?”

“ท่านพ่อ”

จอห์นเดนกางแขนทั้งสองข้างออก เรลียนาอีกอักเล็กน้อยก่อนจะเดิน
เข้าสู่ห้องแมกมิลแลน ผู้เป็นบิดาทำท่าจับแก้มทั้งสองข้างของบุตรสาวคนโตเป็น
การทักทาย แล้วพาเธอไปยังห้องรับประทานอาหาร

“ท่านพี่คะ”

โรสแมรี น้องสาวที่กำลังแกว่งส้อมเล่นตรึงโต๊ะอาหารวิ่งเข้ามาเกาะขา
เธอ เรลียนาอุ้มเด็กน้อยขึ้นแล้วเดินไปยังโต๊ะอาหารพร้อมกัน

“โรส! แม่บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าถือส้อมเดินไปเดินมานะ รักษา
มารยาทหน่อยสิ”

เคที ผู้เป็นมารดาเอามือเท้าเธอพร้อมเอ็ดโรสแมรีเสียด

“เรลิล ลูกก็เหมือนกัน อย่าปล่อยให้น้องทำแบบนั้นสิ”

“เออละ นั่งกันก่อนดีกว่า เดี่ยวอาหารจะเย็นชืดหมดนะครับคุณผู้หญิง”

จอห์นเดนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแล้วดึงเก้าอี้ให้เคที

“ชอบใจดีแบบนี้อยู่เรื่อยเลยจอห์น”

เคทีแกลิ่งดู น้ำเสียงของเธอเจือเสียงหัวเราะน้อยๆ เรเลียนาแย่งส้อมจากโรสเมรีที่กำลังคุยจ้อเกี่ยวกับความฝันว่า เธอบินอยู่บนท้องฟ้าเมื่อคืนนี้แล้วจับเด็กหญิงให้หนึ่งเก้าอี้

ช่างเป็นโต๊ะอาหารที่เปี่ยมไปด้วยความรัก สิ่งที่ทำให้ปาร์ควินฮิลล์มาจากเกาหลีได้สามารถปรับตัวเป็นเรเลียนาได้อย่างรวดเร็ว ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะครอบครัวแมกมิลแลนนี้แหละ

ถึงระยะเวลาสองเดือนเป็นช่วงเวลาที่สั้นเกินกว่าจะสามารถยอมรับว่าพวกเขาคือครอบครัวที่แท้จริงได้ แต่ก็นานพอทำให้เธอยอมรับว่าพวกเขาคือคนสำคัญ

ครอบครัวที่คอยอยู่เคียงข้างและปลอบใจลูกสาวผู้ตื่นขึ้นมาพร้อมอาการโวยวายทุกเช้า ด้วยการมอบความรักและความเอาใจใส่อย่างเต็มที่พร้อมกับบอกคำสั่งให้คนในคฤหาสน์ทำทุกอย่างให้หญิงสาวรู้สึกผ่อนคลายที่สุด

แม้เธอจะยังคิดถึงโลกใบเดิม แต่ความหวาดกลัวโลกปัจจุบันก็ได้สลายหายไปจนสิ้น

“ดังนั้นสัญญาคราวนี้...”

“จอห์น เลิกพูดเรื่องงานบนโต๊ะอาหารได้แล้วล่ะ ลูกก็คิดเหมือนกันใช่ไหมหรือนี่?”

หญิงสาวกำลังเคี้ยวผักรวมๆ พอได้ยินผู้เป็นมารดาถามก็พยักหน้าเห็นด้วย

เรเลียนา แมกมิลแลน บุตรสาวคนโตของตระกูลแมกมิลแลน มีจอห์นเดน แมกมิลแลนเป็นประมุขของตระกูล เขาคือสุดยอดนักค้ำน้ำมนต์ทำให้ตระกูลแมกมิลแลนกลายเป็นตระกูลใหม่ ได้รับบรรดาศักดิ์บารอนจากฐานะที่ร่ำรวยมหาศาล

จะเรียกว่าเศรษฐกิจใหม่หรืออะไรก็ช่าง สำหรับคนจากโลกที่แสงทุกอย่างให้เป็นไปได้หากเงินถึง เรื่องนี้จึงไม่ได้ทำร้ายความรู้สึกของเธอเท่าไรนัก ยิ่งต้องขอบคุณด้วยซ้ำที่พี่ขึ้นมามีใหม่ในครอบครัวมั่งคั่งร่ำรวยและอบอุ่น

ปาร์คอื่นฮาที่ตอนนี้กลายเป็นเรเลี่ยนารู้สึกโล่งใจเหลือเกินเมื่อรู้ว่าได้เกิดใหม่และมีชีวิตสุขสบายบนกองเงินกองทองเช่นนี้

ทว่าพระเจ้าเอาเธอมาปล่อยทิ้งแล้วจากไปอย่างไม่ไยดี

ที่นี่คือโลกนิยาย เรเลี่ยนาเป็นตัวละครที่มีบทบาทในเรื่องเพียงเล็กน้อยและไร้ค่าเหลือเกิน ตัวละครนี้ถูกกำหนดให้ตาย เพื่อนางเอกผู้เป็นเพื่อนรักที่กำลังไปเรียนต่อต่างประเทศจะได้กลับบ้านเกิด

นั่นแหละเรเลี่ยนา แมกมิลแลน ถึงเกิดมาบนกองเงินกองทองอย่างมีความสุข แต่กลับมีชะตาชีวิตแสนสั้นนัก

บทที่ 1

เรเลียนา แมกมิลเลนไม่ยอมตาย

“เอ้อ! จริงสิ...เรลิจะ พຼ່ງนี้เซอร์บรูกส์จะมาที่นี้ตอนหกโมงนะลูก”

พรวด!

เรเลียนาลำลัก ขณะที่เธอกำลังดื่มน้ำชาหลังมื้ออาหาร

“เดี๋ยวกะ จะมาทำอะไรคะ?”

“จะทำไมชะอีกล่ะ ก็พຼ່ງนี้มึงงานเต็มรำนังไม่ใช่รึ?”

เฟรนช์ บรูกส์เป็นคู่หมั้นคู่หมายของเรเลียนา บ้านแมกมิลเลนหลงรักบุคลิกดูภูมิฐานน่าเชื่อถือของเขา อีกทั้งตระกูล ‘บรูกส์’ ยังเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงเกียรติยศ สำหรับเรเลียนาแล้ว หญิงสาวเกลียดรอยตีนกาใต้ตาของเขามันยับย่นดูเกินอายุไปไกล

มิหนำซ้ำเขาชอบทำตากรุ่มกริมทั้งวันด้วย ดูเหมือนสุนัขจิ้งจอกจอมเจ้าเล่ห์ แค่นี้ก็น่าเกลียดกริมของเขา หญิงสาวก็โมโหจนเพลอกำแก้วแน่นเสียมือสั้น

ไอ้ผู้ชายเฮงซวย! ตัวการของเรื่องทั้งหมด

ต้นเหตุทำให้หญิงสาวอายุสี่สิบ ว่าที่ฆาตกรผู้จะมาปลิดชีวิตเรเลี่ยนาแมกมิลแลน

“ลูกขอตัวขึ้นข้างบนก่อนนะคะ”

เรเลี่ยนาวางถ้วยชาในมือลงอย่างอ่อนแรง เธอย่ำเท้าหนัก ๆ เดินจากไปด้วยท่าทางอ่อนระโหยโรยแรง

คู่สามีภรรยาแมกมิลแลนเห็นดังนั้นจึงถามไล่หลังด้วยความเป็นห่วงว่าเธอเป็นอะไรไหม ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า ทว่าหญิงสาวไม่ตอบอะไร พ่อแม่จึงคิดว่าเธอเครียดเรื่องการแต่งงานที่จะจัดขึ้นในอีกไม่นาน

ก็สมควรให้เครียดอยู่หรอกนะ พอเซ็นใบทะเบียนสมรสเสร็จก็ต้องตายแล้ว น้ำหนักยังไม่ทันแห้งดีด้วยซ้ำไปเลยมั้ง

ระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ถึงแม้หญิงสาวจะร้องไห้ฟูมฟายจนหมอนเปียกปอนเพราะรู้สึกสิ้นหวังกับสถานการณ์ตรงหน้า แต่เธอยังพยายามจดบันทึกเนื้อหาในนิยายส่วนที่ตัวเองจำได้เลือกรางลงสมุดโน้ตจนแน่นขนัด จากนั้นเธอก็วิเคราะห์โครงเรื่องและความสัมพันธ์ของตัวละครเพื่อหาสาเหตุการตายของเรเลี่ยนา

เรเลี่ยนาตายเพราะเฟรนช์ บรูกส์ลอบวางยาพิษ เขาผสมสารหนูในชาแล้วนำมาให้เธอดื่มทุกคืน

จากนั้นคนที่ตระกูลแมกมิลแลนให้ความไว้วางใจอย่างเฟรนช์ บรูกส์ได้ใช้อุบายเกลี้ยกล่อมครอบครัวที่กำลังตกอยู่ในวังวนแห่งความเศร้าโศกออกจากบ้านไปท่องเที่ยว แล้วเขาก็ฮุบกิจการทั้งหมดของตระกูล

คนเปิดโปงเรื่องราวทั้งหมดนี้คือนางเอกของเรื่อง เมื่อเธอได้ยืนยันว่าการตายของเรเลี่ยนาเพื่อนรัก ก็รีบเดินทางกลับไปที่นี้เพื่อสืบหาความจริง

เรเลี่ยนจะต้องตายก่อน เรื่องถึงจะดำเนินไปในทิศทางนั้นได้

ช่างหวนนิยายสิ!

เหนืออื่นใดสิ่งที่เธอต้องทำในตอนนี่คือ ยกเลิกการหมั้นหมายซะ

ทว่าปัญหาใหญ่ก็คือ ต่อให้คนในครอบครัวรักเธอมากขนาดไหน ก็ไม่สามารถสุมสี่สุมห้าขอยกเลิกการหมั้นหมายด้วยเหตุผลแค่ ‘ไม่ถูกใจ’ หรือ ‘อยู่ๆ ก็ไม่ชอบข้าหน้าขึ้นมา’ ได้ มันไม่ง่ายเหมือนตอนยกเลิกการจองร้านอาหารนะสิ

ในกรณีของขุนนาง การหมั้นหมายถือเป็นข้อตกลงร่วมกันระหว่างสองตระกูลจึงยกเลิกโดยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ได้ ยิ่งกรณีของตระกูลแมกมิลแลน ยิ่งลำบากเข้าไปใหญ่ เพราะตระกูลบรูส์เป็นตระกูลขุนนางที่มีชื่อเสียงเกียรติยศ ถึงมีชื่อเสียงแผ่อยู่ด้วยก็ตาม แต่พวกเขาเป็นตระกูลที่สนิทชิดเชื้อกับขุนนางระดับสูงมากมาย จึงไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าหากถูกถอนหมั้นคนพวกนั้นจะแก้แค้นกลับมาในรูปแบบไหน

ครั้นจะให้เธอเกล้งทำเป็นลงไปชักดินชักงอ ถลึงตาแล้วตะโกนออกมาว่า ‘ไอ้คนนี้ มันจะฆ่าข้าอะ!’ แสร้งทำเป็นมีญาณทิพย์เหมือนพวกหมอดูก็คงไม่ได้ เพราะถึงโลกนี้จะเชื่อเรื่องไสยศาสตร์มากกว่าวิทยาศาสตร์ แต่ก็มิโรงพยาบาลบ้าสำหรับคนที่เป็โรครประสาทอยู่

แม้ว่าการเสกไฟให้ลูกบนมือได้จะเป็นเรื่องธรรมดาสามัญของคนที่นี่ แต่การป่าวประกาศว่าฉันรู้อนาคตจากการอ่านนิยาย บอกว่าตัวเองจะถูกคู่หมั้นลอบฆ่า ก็คงไม่วยถูกกล่าวหาว่าเป็นบ้าแน่นอน

ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าจริงๆ

เพื่อจะตัดขาดกับไอ้หมอนั่นได้อย่างเด็ดขาด เธอจึงจำเป็นต้องมีหลักฐาน

แต่ไม่ว่าเรเลียนหลงทุนใช้ชีวิตไหน เฟรนช์ บรูกล์ก็ยังคงแน่วแน่ที่จะ
แต่งงานกับเธอให้ได้อยู่ดี เธอจำเป็นต้องทำให้เขาโกรธจนตอบโต้ด้วย
ความรุนแรง เมื่อนั้นเธอก็จะเกลี้ยกล่อมเหตุผล 'ไม่สามารถทนใช้ชีวิตอยู่กับ
ผู้ชายชอบใช้กำลัง' มาเป็นข้ออ้างขอยกเลิกการหมั้นหมาย
หญิงสาวจึงไปเจอกับเฟรนช์ บรูกล์ถึงสี่ครั้งเพื่อการนี้

เดดครั้งแรก

ด้วยความที่บาร์ค็อนฮาใช้ชีวิตเป็นโสเภณีมาตลอดยี่สิบปีจึงไม่รู้จักศิลปะ
ในการบอกเลิก และไม่คิดจะรักษามารยาทกับคนอย่างเขาจึงโพล่งขอเลิก
ออกไปโต้งๆ

“เราเลิกกันเถอะค่ะ”

เฟรนช์กลับหัวเราะแล้วชี้มือไปยังมุมหนึ่ง อีقابนเสาไฟมองทั้งคู่ด้วย
สายตาดูร้ายพร้อมปลดปล่อยระเบิดอีลึงมา

“ฮ่า ๆ ๆ! เห็นหรือเปล่าครับ?”

“อะไรกันคะ? นี่ท่านได้ยินที่ข้าพูดไหม?”

“พูดว่าอะไรนะครับ?”

“เราเลิกกันเถอะค่ะเซอร์บรูกล์”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ!! ดูนั่นสิครับเรเลียนา”

“นี่! ข้าบอกว่าเราเลิกกันเถอะ”

หลังจากพูดคำว่าเลิกกันเถอะกับเขาเป็นรอบที่สิบเจ็ด หญิงสาวจึงตระหนักได้ว่าเขาไม่ได้สนใจเรื่องอีกาที่กระโดดหรือออก เพียงแต่สร้างทำเป็นไม่ได้ยินเท่านั้น

หลังจากเดดครั้งแรก วันต่อมาหญิงสาวจึงไปร้านหนังสือ

เจ้าของร้านหยิบหนังสือเรื่อง ‘กลเม็ดสลักรัก’ จากชั้นวางด้านในมาให้ด้วยสีหน้าเนือย ๆ หญิงสาวอ่านหนังสือเล่มนั้นทั้งคืน

ท้ายที่สุด หนังสือก็คือชุมทรัพย์แห่งปัญญาสินะ

เดดครั้งที่สอง

เรเลียนาเพียรพยายามอ่านหนังสือหาวิธีบอกเลิกมาทั้งคืน ตอนนี้อเธอกำลังไปร้านอาหารพร้อมกับเฟรนช์ ร้านนี้เป็นสถานที่สำหรับสมาชิกเท่านั้น เมื่อไปถึงร้านได้เพียงสิบนาที หญิงสาวก็เกล้งทำน้ำและไวน์หกใส่ เธอจงใจราดรดลงไปทั้งที่หัวและขาของเขารวมทั้งหมดทำรอบ

ตอนแรกเฟรนช์ บรูกล์พยายามแสดงท่าที่เหมือนเข้าใจและให้อภัย แต่เมื่อถึงแก้วที่สามเขาเริ่มเม้มปากแน่น พอโดนเข้าไปอีกเป็นแก้วที่สี่ เขาก็ถอนหายใจยาวและเริ่มวางท่าไม่ออก จนกระทั่งถูกเทไวน์รดลงบนเป้ากางเกงนั้น ๆ ในครั้งที่ห้า คราวนี้เส้นเลือดตรงขมับของเขาปูดโปนและเต้นตุบ ๆ แถมมือยังสั่นอีกด้วย

“อู๊ย! หกอีกแล้ว ขอโทษนะคะ”

หญิงสาวเอ่ยขอโทษก็จริง แต่สีหน้าไม่สำนึกผิดแม้แต่น้อย จากนั้นเธอก็ขึ้นไปยังเปียโนกลางร้าน

“เซอร์บรู๊คคะ ข้าอยากฟังท่านเล่นเปียโนจังเลยคะ”

เฟรนช์ บรู๊คถอนหายใจยาวแล้วเดินไปที่เปียโน

เมื่อเสียงบรรเลงเปียโนเริ่มขึ้น หญิงสาวกลับเรียกบริการแล้วเริ่ม
พรรณนาชื่นชมความยอดเยี่ยมของอาหาร สถานที่ และบรรยากาศ

เฟรนช์เหลือบตามอง เธอก็ยังคงชื่นชมกับบริการไม่หยุด ชายหนุ่ม
เอ่ยปากเรียก ‘เรเลียนาคนสวย’ เพื่อดึงความสนใจเมื่อเห็นว่าเธอไม่ได้มีท่าที
สนใจเขาเลยสักนิด ทว่าเรเลียนากลับเดินเข้าห้องน้ำโดยไม่แม้แต่เหลียวมอง
กว่าหญิงสาวจะเดินออกจากห้องน้ำเพลงก็จบไปเรียบร้อยแล้ว

เมื่อถึงเวลาต้องแยกย้ายหญิงสาวก็แกล้งทำเป็นชักสีหน้า จ้องเขม็งไป
ยังเป้ากางเกงที่เปื้อนเป็นรอยต่างเหมือนฉีราดของเขา เธอทำที่ว่ารู้สึกอับอาย
แล้วชิงหนีกลับบ้านไปเลย

เรเลียนาพอใจผลงานตัวเองเป็นอย่างมาก

ที่เธอก็แค่รอให้เขาตามมาต่อว่าเท่านั้น เผลอๆ หญิงบำแบบเธออาจ
ได้ของแถมเป็นตบสักขาดจากเขาด้วย

หญิงสาวเฝ้าคอยอย่างใจจดใจจ่อ แต่ไร้แววว่าเฟรนช์ บรู๊คจะส่ง
จดหมายมาต่อว่าเลย ช่างน่าเสียดายจริงๆ

เดตครั้งที่สาม

เวลาผ่านไปสักพักกว่าจะได้เดตครั้งที่สาม ดูเหมือนเฟรนช์ บรู๊คคงใช้
เวลาที่ผ่านไปกับการเยียวยาแผลใจ

เมื่อกำหนดวันได้แล้ว ทั้งสองจึงตัดสินใจไปล่าสัตว์กัน สงสัยเฟรนช์
บรู๊คต้องการใช้การล่าสัตว์อวดตัวว่าตนเกิดใน ‘ตระกูลขุนนางเก่าแก่ที่มี
ประวัติศาสตร์ยาวนาน’

ทว่าเรเลียนาเป็นสตรีผู้มีทักษะในการล่าสัตว์ดี จนสามารถเรียกตัวเองว่า ‘ราชินีแห่งการล่าสัตว์’ ได้ เนื่องจากจอห์นเดนผู้เป็นบิดาของหญิงสาวล่าสัตว์เป็นงานอดิเรกมานานหลายสิบปี ทำให้เรเลียนามีโอกาสติดสอยห้อยตามไปด้วยตั้งแต่เริ่มเดินได้ เธอจึงสามารถใช้ปืนพาหน่าไม้ได้อย่างเชี่ยวชาญ ถึงแม้วิญญูณข้างในจะเปลี่ยนเป็นคนละคน แต่ร่างกายก็ยังจดจำสิ่งที่เคยทำได้

เฟรนช์ บรูกล์พยายามไถ้อวดความสามารถ ด้วยการบอกจะสอนวิธีล่าสัตว์และวิธีจับปืนให้หญิงสาวเอง

เรเลียนาเสริมขึ้นชมการแสดงของเขา เธอรับบท ‘คุณหนูที่เพิ่งเคยล่าสัตว์ครั้งแรก’ และ ‘หญิงสาวจอมซุ่มซำม’ โดยฝากรอยลูกกระสุนเหียดผ่านขมับของเฟรนช์ บรูกล์ไปแบบถากๆ

“ตายจริง! พลาดไปหน่อยนะค่ะ”

หญิงสาวจงใจทำให้เขากลั้วจนฉีราด หลังจากนั้นเธอก็โชว์ทักษะแยกชิ้นส่วนปืนด้วยความคล่องแคล่ว ชนิดที่ใครๆ ก็ดูออกว่าเธอเชี่ยวชาญการใช้ปืน เสร็จแล้วเธอก็ส่งปืนที่แยกชิ้นส่วนเรียบร้อยให้คนรับใช้พลงพุดอย่างไม่แยแส

“ทำทางเซอร์บรูกล์ต้องไปเปลี่ยนชุดเสียหน่อยกระมังคะ อ๊ะ! นี่จะจัดการเก็บให้ด้วยนะ”

ทำถึงขนาดนี้ที่จริงเธอควรจะโดนลักกดขี่ได้แล้ว แต่สำหรับเฟรนช์ บรูกล์ คักดีศรีไม่สำคัญเท่ากับเงิน

เมื่อวานนี้เอง อยู่ๆ เฟรนช์ บรูกล์ก็โผล่มาคฤหาสน์แมกมิลแลน โดยไม่ได้แจ้งล่วงหน้า เขามาถึงตอนเธอกำลังเดินเล่นอยู่หน้าคฤหาสน์พอดี หญิงสาวจึงชักสีก้นใส่

“เซอร์บรูกล์ ทำไมถึงมากะทันหันล่ะคะ? ไม่เห็นมีใครแจ้งเลยว่า
จะมาวันนี้”

“โธ่! เรเลียนาก็...เราเป็นคู่หมั้นกันไม่ใช่หรือครับ?”

เขายิ้มจนรอยตีนกาบ้นบน

“อ๊ะ! ขนลุก

“ยังเป็นคนใกล้ชิดก็ต้องรักษามารยาท เพราะฉะนั้นเชิญกลับไป
ได้แล้ว!”

เรเลียนาตะคอกใส่เขาด้วยความไม่พอใจกลางยกมืออุแชนบริเวณที่
ขนลุกอย่างแรง ทำท่าจะกลับเข้าด้านใน แต่เฟรนช์ บรูกล์กลับจับแขนของ
เธอไว้

“เรเลียนา ทำไมถึงทำเช่นนี้กับข้าล่ะครับ?”

“เดี๋ยว! นี่ท่านทำอะไรนะ?”

“แม้เราจะแต่งงานกันด้วยเหตุผลทางการเมือง แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมา
ข้าคิดว่าเราสองคนมีความรู้สึกซึ่งต่อกันเสียอีก หรือมีแค่ข้าคนเดียวที่รู้สึก
เช่นนั้น?”

เขาพูดน้ำเสียงตัดพ้อ

หัวใจของเรเลียนาอ่อนยวบ ซึ่งผิดไปจากเจตนาของบาร์คอินฮา นั่น
เพราะเรเลียนาคงรักเฟรนช์ บรูกล์

การดำเนินธุรกิจผิดพลาดส่งผลให้ฐานะของครอบครัวตกต่ำ หาก
ตระกูลบรูกล์ยังมีชื่อเสียงเกียรติยศเหมือนในอดีต คงไม่มีทางขายตาแล
ตระกูลเคิร์ชชูล์ให้ม่ออย่างแมกมิลแลนแน่นอน

เฟรนช์ บรูกล์เป็นบุตรชายคนโตของตระกูล ภายนอกเขาคือผู้ชาย
สะอาดสะอ้านเกลี้ยงเกลา ต่อหน้าทำตัวเป็นสุภาพบุรุษผู้แสนอ่อนโยน แต่

ลับหลังกลับแอบวางยาพิษ การที่เขาสามารถทำให้เรเลียนา หญิงสาวผู้ใฝ่ฝัน
อยากมีความรักที่สงบสุขมาตลอดรู้สึกหวั่นไหวได้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

ด้วยเหตุนี้ตระกูลแมกมิลแลนและตระกูลบรูกล์จึงได้จับมือเชื่อม
ความสัมพันธ์กัน

เจ้าของร่างเดิมยังมีเยื่อใยอยู่

หญิงสาวยิ้มขึ้น

แต่ปัจจุบันร่างกายนี้เป็นของเธอ และสิ่งที่เฟรนช์ บรูกล์แอบซ่อนเอาไว้
ไว้คือความต้องการจะใช้น้ำมือสกปรกกดขี่ข่มเหงเรเลียนาทั้งร่างกายและ
จิตใจ

จุดจบก็คือน้ำชาผสมยาพิษ

“นั่นเป็นแค่ความเข้าใจผิดของท่านเท่านั้นค่ะ”

เรเลียนาเลือกตอบเสียงเรียบแทนการโวยวายก่อความวุ่นวายใหญ่โต
แต่คำพูดที่ออกมาจากปากเล็ก ๆ นั้นทำให้ไหล่ของเขากระตุก

“ปล่อยค่ะ!”

เฟรนช์ บรูกล์ตระหนักได้ด้วยสัญชาตญาณว่าไม่ใช่เรเลียนาคนเดิม
เธอคนนั้นจะหน้าแดงก่ำทุกครั้งที่เขาเข้ามาคุยด้วย และมักตอบกลับด้วยเสียง
แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

หลังจากเลื่อนพบปะกันไประยะหนึ่งด้วยการอ้างเหตุผลว่าไม่สบาย
หญิงสาวตรงหน้าเขาในตอนนี้อกลับเปลี่ยนไปราวกับคนละคน

เฟรนช์กัดฟันพยายามพูดดี ๆ ด้วย พอหญิงสาวสะบัดมือเขาออกแล้ว
ทำท่าจะเดินจากไป เฟรนช์จึงเกร็งมือจุดแขนเธอเอาไว้

“เรเลียนา ฟังข้าให้จบก่อนแล้วค่อยกลับไป”

เรเลียนาเบิกตากว้าง

“ไม่ว่าเจ้าจะพยายามทำตัวมีค่าขนาดไหน ก็ไม่มีประโยชน์หรอก”

“อยู่ๆ ก็พูดเรื่องอะไร...”

“หมายความว่าหยุดเล่นตัวได้แล้ว สิ่งที่ตระกูลแมกมิลแลนต้องการที่สุดก็คือชื่อเสียงเกียรติยศของตระกูลบรูคส์ไม่ใช่รึ? คิดว่าตระกูลเศรษฐีใหม่ที่ม่แต่เงินจะสามารถหาคู่แข่งงานได้ดีกว่านี้อีกรึ? อีกไม่นานเราก็ต้องแต่งงานกันแล้ว ฉะนั้นเอาเวลาไปเรียนรู้วิธีปรนนิบัติสามีให้คล่องแคล่วไว้น่าจะดีกว่านะ”

ดวงตาเขาวาววับเหมือนดวงตาของหนู หญิงสาวกำมือแน่นจนเล็บจิกลงบนฝ่ามือเลือดซีบ

ที่จริงการแต่งงานกับเขาอาจเป็นทางออกเดียวก็ได้ เธอรู้อยู่แล้วว่าต้องตายเพราะอะไร หากป้องกันตัวให้ดีอาจหลีกเลี่ยงความตายได้ แต่ระหว่างนั้นหญิงสาวคงต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างหวาดกลัว

กลายเป็นชีวิตที่แค่จะกินก็ไม่สามารถกินได้อย่างสบายใจ แอบหนีไปอยู่ที่อื่นเงียบๆ ดีไหมนะ แต่เธอไม่แน่ใจว่าจะเอาตัวรอดบนโลกใบใหม่โดยลำพังได้หรือเปล่า

เรเลียนนั่งคุกคู้อยู่มุมหนึ่งของเตียงพลางคิดไปเรื่อยเปื่อย

ถ้าพรุ่งนี้เช้าตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าเฟรนช์ บรูกส์ตายก็คงดี
หรือไม่...เธอเป็นคนฆ่าเขาเองเสียเลย ต้องชิงฆ่าเขาก่อนที่เธอจะโดน
วางยา หญิงสาวบนฟืมพำพร้อมกับผิงหน้าลงบนหมอน

การใช้มีดหรือยาพิษอาจทำให้ถูกจับได้ เพราะฉะนั้นต้องค่อยๆ ใช้
วิธีแบบเนียนแบบยลไม่ให้สาวมาถึงตัว หญิงสาวนึกถึงเรื่องที่เคยได้ยินว่า
มีชายคนหนึ่งใช้มือถอนขนจมูกจนอักเสบ กลายเป็นโรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบ
แล้วตาย

ถ้า^{ขึ้น}นั้นต้องถอนขนจมูก...

เดี๋ยวแม่จะถอนขนจมูก^{ขึ้น}นั้นให้เยอะๆ จนตายไปเลย ที่นี้หาทางเอาผิด
ก็ไม่ได้ด้วยเพราะไม่มีหลักฐาน

ดี! เพอร์เฟกต์! เอาวิธีนี้แหละ

เรเลียนาเพื่อเจ้อไปเรื่อยเปื่อย รู้สึกตัวอีกทีหญิงสาวก็ล้มตาคืนแล้ว

เธอตื่นขึ้นมาพบว่าเป็นเวลา^{ขึ้น}ที่สาวใช้กำลังสาละวนกับการจัดเตรียมชุด
สำหรับงานเต้นรำพอดี พวกเธอทำงานกันอย่างขำนาญ ช่วยกันกล่อมวयผม
ยาวสลวยขึ้นด้านบนให้หญิงสาว จนเผยให้เห็นต้นคองามระหง ตอนนี
เรเลียนาอยู่ในชุดกระโปรงสีแดงเข้มช่วยขับผิวขาวของเธอให้สว่างโดดเด่น

สาวใช้ทุกคนต่างชมเปาะว่าคุณหนูของพวกเธอสวยปานเทพิตา
งดงามดังดอกกุหลาบ แต่เธอกลับนิ่งเงียบเพราะมัวแต่จมอยู่กับความคิด

ในขณะที่บรรดาภริยาขุนนางพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน บ้างหัวเราะ
เฮฮา บ้างสะบัดพัดกรีดกราย แต่เรเลียนายังตกลอยในความเงียบไว้ซึ่ง
จิตวิญญูณ แม้เข้ามาในงานเลี้ยงพร้อมเฟรนช์ บรูกส์แล้วก็ตาม

จนกระทั่ง 'ผู้ชายคนนั้น' ปรากฏตัว

อยู่ๆ คนก็ส่งเสียงฮือฮา

การปรากฏตัวของเขาดึงดูดสายตาบรรดาเลดีที่กำลังเฝ้าคอยกันอย่าง
ใจจดใจจ่อ ออราของชายหนุ่มเปล่งประกายเจิดจ้าราวกับมีสปอตไลท์ส่องลง
มาท่ามกลางสายตาทันทีจำนวนมาก ทำให้ผู้คนรอบข้างดูธรรมดาจนกลายเป็นแค่
ตัวประกอบฉากไปเลย เขาหันไปยิ้มทักทายขุนนางคนอื่นๆ ด้วยความสุภาพ

ชื่อของเขาคือ โนอาห์ วอลเตอร์ วินไนต์ ดยุกแห่งอาณาจักร

พระเอกของนิยายเรื่องนี้

บทที่ 2

โนอาห์ วอลเตอร์ วินโนต์

ในช่วงที่อำนาจของกษัตริย์เริ่มถดถอยลงเนื่องจากเหตุผลหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การถือกำเนิดของพวกนักทฤษฎี รวมไปถึงการเสื่อมอำนาจของศาสนจักรและทุนนิยม

ขณะเดียวกันนั้นเองพวกขุนนางใหม่ที่ได้รับบรรดาศักดิ์จากการใช้เงินซื้อกลับเรื่องอำนาจมากขึ้น ทำให้การต่อสู้แย่งชิงสิทธิประโยชน์ทางการเมืองระหว่างขุนนางเก่าและขุนนางใหม่เริ่มทวีความรุนแรง

เหตุเพราะอำนาจของพวกขุนนางเก่าเป็นภัยคุกคามต่อราชบัลลังก์ทางราชวงศ์จึงพยายามจับมือกับพวกขุนนางใหม่ที่เรียกได้ว่าเป็นศัตรูของศัตรู แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่สามารถกระทำได้ง่าย เนื่องจากพวกขุนนางเก่าเป็นฝ่ายครอบครองเสียงข้างมากในสภาปัจจุบัน

โลกนี้ปกครองด้วยระบบศักดินา หนึ่งคะแนนเสียงจึงมีค่าไม่เท่ากัน มีหน้าซ้ำสิ่งที่สำคัญในสภาปัจจุบันไม่ใช่จำนวนเสียงที่ได้ แต่ขึ้นอยู่กับว่าสมาชิกสภาผู้มีสิทธิออกเสียงจะเข้าข้างฝ่ายใดต่างหาก

แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ได้เปรียบอยู่แล้ว แต่ขุนนางเก่ากลับพยายามคิดหาวิธีรวบอำนาจขุนนางใหม่อย่างเบ็ดเสร็จ เพื่อคงอำนาจของพวกตนเอาไว้ จนในที่สุดก็เกิดการร่างกฎหมายที่เรียกว่า ‘มาตรการป้องกันเศรษฐกิจใหม่’ ขึ้นมา ซึ่งเป็นกฎหมายห้ามไม่ให้มีการถ่ายโอนบรรดาศักดิ์ของพวกขุนนางใหม่

จากนั้นฝ่ายขุนนางเก่าก็นิ่งนอนใจด้วยคิดว่าฝ่ายตนต้องชนะอย่างแน่นอน แต่กลับมีเหตุการณ์เหนือความคาดหมายเกิดขึ้นจนได้ เมื่อพระราชลัญจกรที่กษัตริย์ต้องประทับตราบนร่างกฎหมายเพื่อบังคับใช้กลับหายไปอย่างไร้ร่องรอย นับเป็นคดีซึ่งเป็นชีวิตายพวกขุนนางเก่าเลยทีเดียวได้ คนพวกนั้นจึงตามล่าพระราชลัญจกรที่หายไปอย่างเอาเป็นเอาตายประหนึ่งกอลล์ตามหาแหวน แต่ก็ไม่พบร่องรอยใดๆ

เมื่อไร้เครื่องมือที่ใช้ข่มขู่ขุนนางใหม่ สถานการณ์จึงพลิกผันกลายเป็นว่าอำนาจของพวกขุนนางใหม่ยิ่งแข็งแกร่งขึ้น ถึงกับมีความเห็นว่าพวกขุนนางเก่าควรจะใช้ช่วงเวลานี้แสวงหาเส้นทางชีวิตแบบใหม่ได้แล้ว ซึ่งในตอนนั้นเองโนอาห์ วอลเตอร์ วินไนต์ก็ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างโดดเด่นราวกับดาวหาง

ดยุกโนอาห์ วินไนต์เป็นพระอนุชาในกษัตริย์องค์ปัจจุบัน หากเรียกกษัตริย์องค์ปัจจุบันว่าสายเลือดกษัตริย์แท้ ท่านดยุกผู้นี้ก็เปรียบเสมือนสายเลือดผสมแห่งราชวงศ์

เขาคือบุตรชายคนเดียวของดัชเชสแห่งตระกูลวินไนต์ ตระกูลขุนนางเก่าแก่รุ่นแรกที่ทำคุณงามความดีให้แก่อาณาจักร ทั้งยังสืบทอดตำแหน่งผู้บังคับบัญชากองกำลังรักษาความสงบแห่งอาณาจักรมารุ่นสู่รุ่น ดัชเชสแห่งตระกูลวินไนต์ แม่ของเขเป็นภริยาคนที่สองของกษัตริย์องค์ก่อนที่สิ้นอายุขัยไปตั้งแต่อายุยังน้อย

กษัตริย์องค์สุดท้ายผู้มีหัวอนุรักษนิยม

ทั้งกษัตริย์องค์ปัจจุบันและโนอาห์ วินไนด์ ต่างก็มั่นใจในความสามารถที่จะครองบัลลังก์ของตน แต่โนอาห์มีเรื่องฉาวเกี่ยวกับชะตากรรมอันแสนเลวร้ายของเขา จึงทำให้ราชบัลลังก์ตกเป็นของกษัตริย์องค์ปัจจุบันแทน เคยมีคนลือกันอยู่ช่วงหนึ่งว่า ผู้ปล่อยข่าวฉาวก็คือกษัตริย์องค์ปัจจุบันนั่นเอง แต่ยังไม่มีการรู้ข้อเท็จจริงอยู่ดี

หลังจากถอนตัวจากการชิงบัลลังก์ ดยุกหนุ่มก็กลับมาใหม่ในฐานะประมุขตระกูลวินไนด์ เขาสามารถจัดการปัญหาต่างๆ ได้อย่างเชี่ยวชาญตรงตามความคาดหวังของพวกขุนนางเก่า นอกจากคดีพระราชลัญจกรที่หายไปแล้ว เขายังต่อว่ากษัตริย์พร้อมกับเปิดโปงความหวัชโรภของเหล่าเชื้อพระวงศ์ให้คนอื่นได้รับรู้ทั่วกัน อีกทั้งยังถือวิสาสะเข้าตรวจค้นบ้านของขุนนางใหม่โดยใช้สิทธิ์ความเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาความสงบแห่งอาณาจักร อ้างว่าทำเพื่อตามหาพระราชลัญจกร

นี่คือยุคสมัยที่ดยุกโนอาห์ วินไนด์ ชายหนุ่มผู้มีอายุเพียงยี่สิบสามปี และสืบเชื้อสายของขุนนางเก่าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ดำเนินการไล่ล่าจัดการพวกขุนนางใหม่

เรเลียนาจ้องโนอาห์จนแทบทะลุ พลังกระดกแซมแป้นติดต่อกันรวดเดียวหลายแก้ว เขาหล่อจริง ๆ นั้นแหละ แหม...เป็นถึงพระเอกในนิยายรักโรแมนติกทั้งทีจะไม่หล่อก็คงไม่ได้

โนอาห์ถูกล้อมหน้าล้อมหลังด้วยบรรดาหญิงสาวมากมายที่พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อดึงดูดความสนใจของเขา ทว่าชายหนุ่มผู้อยู่ท่ามกลางห่อหุ้มลวดดอกไม้น่าลุ่มหลงกลับปฏิบัติตัวสุภาพและมีมารยาท รวากับไม่ยอมเปิดโอกาสให้ใครได้เห็นข้อบกพร่องของตน

ในสังคมขุนนาง การมีคนรักสักคนสองคนไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่โนอาห์กลับเป็นชายหนุ่มที่มีประวัติชีวิตรักสะอาดสะอ้านอย่างไม่น่าเชื่อขนาดมีข่าวซุบซิบในวงสังคมว่า เขามีปัญหาเรื่องสมรรถภาพทางเพศหรือไม่ชอบผู้หญิง

ดูแล้วไม่ง่ายเลยแฮะ

หญิงสาวมองโนอาห์ก่อนถอนหายใจเมื่อนึกถึงแผนการสุดท้าย ที่นี้เป็นสังคมที่บรรดาคักดีส่งผลต่อชีวิตเป็นอย่างมาก ดังนั้นคนที่จะสามารถกีดขวางอำนาจของเฟรนช์ บรูกส์ได้ ต้องเป็นผู้ชายที่อยู่ในตระกูลสูงส่ง มีบรรดาคักดีสูงกว่า และ...

เป็นคนที่เธอสามารถเจรจาต่อรองด้วยได้

เรเลียนาคิดว่าจะลองเจรจากับโนอาห์ดู แต่การไปต่อรองกับคนผู้นั้นไม่อาจใช้เงินหรือความสวายเป็นข้อแลกเปลี่ยน ในสถานการณ์มืดแปดด้านข้อได้เปรียบเดียวที่มีก็คือ การเอาตัวเองซึ่งเคยเป็นคนนอกนิยายเรื่องนี้ไปเป็นข้อเสนอ

แต่นั้นเท่ากับเผยได้ทั้งหมดที่เรเลียนามี ไม่ต่างจากการยื่นอาวุธให้เขาลักนิต

ปัญหาก็คือ...ระหว่างการเจรจา เธอจะสามารถเผชิญหน้ากับเขาด้วยความมั่นใจได้หรือไม่ ด้วยความที่ตัวโนอาห์เป็นขุนนางเก่า มีความเป็นชนชั้นสูงฝังลึกเข้ากระดูกดำ หากเธอทำตัวไม่ประสีประสาก็อาจพลั้งพลาดถูกแย่งไฟตายที่เหนือกว่าไปได้

เรเลียนาจึงมองทุกการเคลื่อนไหวของเขาไม่ให้คลาดสายตา พลังคิดทบทวนในหัวว่า

ต่อให้เป็นอย่างนั้นก็ลอง

เธอไม่มีอะไรจะเสียอยู่แล้ว
แต่ให้ใครมาได้ยินเรื่องที่เธอจะพูดกับเขาไม่ได้ หญิงสาวจึงต้องรอ
จังหวะเหมาะสม เธอจับตามองสักระยะ จนเมื่อเห็นเขาขอตัวจากคู่สนทนา
แล้วเดินเลี้ยวไปทางสวนกุหลาบ เธอก็แอบสะกดรอยตามเขาเงียบๆ

“อ้าว! ใครกันล่ะเนีย บรูกล์...เฟรนช์ บรูกล์นี่เอง!”
เฟรนช์ บรูกล์ที่กำลังหักทลายพูดคุยกัยท่านเคานต์ผู้หนึ่งอยู่ ถึงกับหันไป
ตามเสียงเรียกชื่ออันเป็นเอกลักษณ์
ชายชาวต่างชาติผู้มีไฟใต้ตากำลังยิ้มกว้าง แล้วตอบโหล่งของเขาเบาๆ
เฟรนช์เอ่ยชื่อชายคนนั้นเสียงแผ่วราวกับคราง
“แลงส์ตัน...”
“ไม่เจอกันนานเลยนะ...บรูกล์”
“ได้ยินว่าเจ้าจะไม่กลับมาอีกพักใหญ่ เพราะต้องใช้เวลาตรวจสอบ
เรื่องผู้ร้ายลักลอบนำเข้าไปไหม?”
“เรื่องแค่นั้นข้าไม่จำเป็นต้องลงมือเองหรอก อย่างไรก็ตามเสียคนร้ายก็ต้อง
โดนลงโทษอยู่แล้ว เรื่องเล็กน้อย”
แลงส์ตันกอดคอเฟรนช์แล้วกระซิบ

“ใช่ไหม?”

เฟรนช์สยดเบาๆ ไม่ให้เขาได้ยิน ก่อนหันไปขอตัวจากท่านเคานต์ที่กำลังสนทนาค้างกันอยู่ แล้วลากแสงส์ตันให้ไปคุยกันตรงซอกหลีบไกลๆ แสงส์ตันยอมไปตามแรงลากของอีกฝ่ายแต่โดยดี ทว่ามีวายนวญแก้วแซมเปญจากถาดที่บริกรถือมาจับ

“แล้วคุณ्हั้นคนสวยไปไหนเสียละ ถึงได้มาอยู่คนเดียว?”

“ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าต้องใส่ใจ”

“อ้าว...พูดแบบนี้ก็เสียใจแย่ ข้าต้องกังวลแน่นอนสิ จำไม่ได้หรือว่าเราลงเรือลำเดียวกันแล้วนะ”

“ทุกอย่างกำลังไปได้สวย...เพราะ...”

“ลูก้าของข้า ได้ยินว่าท่านก็เป็นห่วงเรื่องนี้เหมือนกัน ข้าวลือเรื่องความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นระหว่างเจ้ากับคุณ्हั้นมันดังไปถึงไหนต่อไหนแล้ว รู้บ้างไหม?”

โหล่ของเฟรนช์เกร็งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“...”

แสงส์ตันยิ้มพอใจจนไฟใต้ตาบิดเบี้ยว

เขาขยับมากระซิบข้างหูเฟรนช์

“ข้าจะพูดแทนน้องสาวของข้าแล้วกันนะ ฟังให้ดีล่ะไอ้เศษขยะ! ทำงานให้มันได้เรื่องหน่อย ไม่งั้นเจ้าจบเห่แน่!”

แสงส์ตันตบแก้มเฟรนช์เบาๆ สองสามที

“เข้าใจไหม?”

เฟรนช์ปิดมือแสงส์ตันออกอย่างแรง

“รู้น่า! เรื่องนั้นข้าจัดการเองได้ ไปให้พ้นซะที!”

“ได้! อีกไม่เท่าไรก็จะแต่งงานแล้ว ดูแลคู่หมั้นของเจ้าให้ดี มาถึงขนาดนี้อย่าให้เปลี่ยนใจได้ล่ะ”

แลงส์ตันยื่นแก้วแชมเปญเปล่าให้เฟรนช์แล้วเดินจากไปอย่างสบายอารมณ์

เฟรนช์มองตามหลังแลงส์ตัน จากนั้นก็หันซ้ายแลขวามองหาเรเลี่ยนา เขาไม่รู้เลยว่าเธอหายไปไหน เฟรนช์เดินนิ้วหน้ากลับเข้าไปในงาน

ทุกอย่างเป็นแบบนี้ก็เพราะยายผู้หญิงคนนั้นที่เดียว หมั้นกันไปแล้ว ก็ควรจะอยู่เฉยๆ สิ เขาไม่เข้าใจว่าคนที่ไม่มีหิโม่ทำอะไรอยู่ๆ ถึงเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคนแบบนี้ได้

อุตส่าห์คิดว่าเป็นผู้หญิงง่าย ๆ แล้วเชียว

“ฮึ!”

ความโมโหเดือดพล่าน เขาเรียกซาร์บี่ใช้มาถามหาเลดีแมกมิลแลน พร้อมออกคำสั่งว่าหากใครเห็นเธอให้รีบมารายงานเขาโดยด่วน

ซาร์บี่ใช้พยักหน้าแล้วเทียวเดินถามเสียทั่ว ลักพักก็กลับมารายงานว่าเธอออกไปที่สวนกุหลาบพร้อมกับซื้บอททาง

“ยายผู้หญิงน่ารำคาญ”

เฟรนช์วางแก้วแชมเปญลงบนถาดที่บริกรถือ แล้วรีบสาวเท้าตามไป

แสงจันทร์สาดส่องลอดกิ่งและใบลงมายังสวนกุหลาบที่พระราชินี
เคซุณา อดีตราชินีลำดับที่สิบสามทรงรักและหวงแหนนักหนา

ว่ากันว่าพระราชินีผู้มีฉายาว่าราชินีน้ำแข็งสั่งเกณฑ์นักเวททั่วอาณาจักร
มาร่ายมนตร์ให้ดอกกุหลาบในส่วนนี้ไม่มีวันร่วงโรย เพราะเป็นสิ่งเดียวที่
พระองค์รักและหวงแหนที่สุด

ถึงแม้เวลาจะผ่านมานานหลายร้อยปี แต่สวนกุหลาบแห่งนี้ยังคง
งดงามเช่นเดิม หากแปรเปลี่ยนเป็นสถานที่พลัดรักของพวกขุนนางแทน
โนอาห์เดินอยู่ตรงนั้น

เรเลียนาเดินตามหลังเขา เธอเว้นระยะห่างเล็กน้อยเพื่อไม่ให้เขาคลาด
สายตา หญิงสาวรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นสตอล์กเกอร์

ไม่ใช่แค่รู้สึกเหมือน...อันที่จริงสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่ก็คือสตอล์กเกอร์
ดี ๆ นี่เอง

หญิงสาวเดินตามเขาออกมาเฉย ๆ แบบไม่ได้เตรียมแผนอะไรเลย เธอ
จึงไม่รู้ว่าควรเข้าไปคุยอย่างไร เพราะเรเลียนาไม่รู้จักเขามาก่อน แล้วในฐานะ
ปาร์ตี้ในฮาที่เป็นโสดมาตลอดชีวิตก็ไม่รู้วิธีเข้าหาผู้ชายเลย

เรเลียนาขบริมฝีปากครุ่นคิด

ทว่าในตอนนั้นเอง...

“มีอะไรหรือเปล่า?”

อยู่ ๆ เขาก็หันหลังมาถาม เรเลียนาประหม่าตกใจแล้วหันไปมอง
รอบ ๆ เพื่อดูว่าเขาพูดกับคนอื่นหรือเปล่า แต่ที่นั่นนอกจากเธอก็ไม่มีใครอื่น
หญิงสาวรีบย่อเข่าถอนสายบัว

“เอ่อ...ท่านดยุกวินไนต์ ขอเทพธิดาคຸ້ມครองท่าน ข้าคือเรเลียนา
แมกมิลเลน บุตรสาวของบาร์อนจอห์นเดน แมกมิลเลนค่ะ”

“เลดีแมกมิลเลน ขอให้สุขสบายไร้ทุกข์โรค ข้า...โนอาห์ วินไนด์”
เขายิ้มใจดีเสมือนนักบุญ ใบหน้าน่านับถือจนทำให้พวกวิญญาณร้าย
ยอมสยบเพียงแค่นี้ได้ เห็น และทำให้พวกคนบาปอยากจะสารภาพบาปออกมา
เองเพียงแค่นี้ได้มอง

น่านับถือ? ไม่จริงสักหน่อย อย่ายอมให้หน้าแบบนี้มาหลอกได้
เรเลียนาเตือนสติตัวเองแล้วกลืนน้ำลาย การเจรจากับเขาไม่ได้ทำให้
เธอรู้สึกประหม่า แต่เป็นเพราะเธอรู้ว่า ‘โฉมหน้าแท้จริง’ ของเขาเป็นอย่างไร
จากการได้อ่านนิยายมาต่างหาก

เมื่อโนอาห์ขอให้เรเลียนาพูดอย่างใจเย็น หญิงสาวจึงไม่อึดอัด

“ข้ามีเรื่องอยากจะขอเจรจาด้วยค่ะ”

“...เจรจารึ?”

โนอาห์แกล้งทำเป็นตกใจ แต่เป็นใครก็ต้องตกใจกับสถานการณ์
เช่นนี้ ที่อยู่ๆ ก็มีเลดี้ขุนนางบุกมาหาตนเองโดยลำพังกลางสวนกุหลาบเพื่อ
ขอเจรจาด้วย

“หมายถึงเจรจากับข้าอย่างนั้นรึ?”

เรเลียนาเหลียวซ้ายแลขวาให้แน่ใจว่าไม่มีใคร

“จริง ๆ ก็ไม่ใช่เรื่องสมควรพูดในที่แบบนี้สักเท่าไร แต่...”

เรเลียนาเลิควินัยน้อย ๆ พร้อมกับบอมนัย

“เป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชลัญจกรค่ะ”

ใบหน้าเรียบเฉยของเขาฟังทลาราวกับโดนคลื่นน้ำพัดพา เพียง
จิตใจเดียวหน้าากที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มตรงหน้าก็หายวับไป เผยให้เห็น
โฉมหน้าแท้จริง เหลือเพียงความเย็นชาที่ทำให้คนธรรมดาอย่างเรเลียนา
สะดุ้งเฮือกได้

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองอย่างเด็ดเดี่ยว เธออ่านเรื่องราวในนิยายมาจนจบจึงรู้ดีอยู่แล้วว่าเธอเป็นคนแบบไหน

คนสองหน้า!

ตัวจริงของท่านดยุกเป็นคนยโสโอหังและโมโหง่าย แต่เขาสวมหน้ากากของชายผู้สุภาพอ่อนโยนเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น

“อะแฮ่ม!”

เขากระแอมเสียงสูงทำเหมือนเป็นเรื่องสนุก

“เป็นเรื่องที่...เกินคาดไปหน่อยนะ”

โนอาห์ก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง ในขณะที่เรเลียนพยายามเอาชนะสัญชาตญาณที่อยากจะถอยหลังของตัวเองอย่างสุดความสามารถ

เรเลียนเงยหน้ามองดวงตาสีทองพรำระยับด้วยความเจ้าเล่ห์และมุมปากที่ยกขึ้นของโนอาห์ เนื่องจากอยู่ในสวนภายใต้แสงจันทร์สว่างไสวภาพตรงหน้าจึงดูงดงามเกินกว่าจะเชื่อว่าเป็นความจริง

“แล้วมีข้อเสนออะไรล่ะ?”

เขากระซิบถาม

ในที่สุดก็มาถึงเวลาตั้งโต๊ะเจรจาแล้ว

เรเลียนกำหมัดแน่น

ชีวิตฉัน ฉันจะกำหนดเอง!

เรเลียนเตรียมเปิดปากพูด แต่เธอกลับได้ยินเสียงของเฟรนช์ บรูกส์ที่กำลังตามมาหาตัวเธอดังแทรกผ่านความเงียบขึ้นมาก่อน

“เรเลียนา!”

เฟรนช์ บรูกส์?

เรเลียนาหันหลังไปมอง เธอก็คติริมฝีปากกลางตอนเห็นเฟรนช์ บรูกส์กำลังยืนทำหน้าเธอหรรษา เมื่อเห็นทั้งคู่อยู่ด้วยกันตามลำพังในสวนสวย

จะมาทำไมตอนนี้เนี่ย!

ให้ตายเหอะ! เป็นผู้ชายที่ไม่มีประโยชน์อะไรกับชีวิตเลยจริงๆ

เรเลี่ยนประกาศกร้าวในหัว ไม่ว่าอย่างไรเธอต้องหาทางสลัดผู้ชาย
ที่ชื่อเฟรนช์ บรูกส์ออกไปจากชีวิตให้ได้ ต่อให้เขาเก็บแมวดากฝนตัว
เปียกปอนจากข้างทางมาเลี้ยง เธอก็ยังจะตัดขาดอย่างไร้เยื่อใย

เฟรนช์มองโนอาห์และเรเลี่ยนด้วยสายตาเคลือบแคลง เขาไม่ออกว่า
เขารับรู้ได้ถึงความอึดอัดใจของเธอ หรือกำลังถามว่าทำไมพวกเขาทั้งสองคน
ถึงมายืนคุยกันในที่แบบนี้

เรเลี่ยนกลอกตา พลังเกาหัวแกรกๆ

เอาไฉไลละที่นี่?

หนึ่งหญิง สองชาย

ดูจากรูปรูปร่าง หากคนไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นมาเห็นเข้า คงเข้าใจผิดว่ากำลัง
มีเรื่องหึงหวงกันอยู่ แหม...ต่อให้คนที่อยู่ตรงนี้ไม่ใช่โนอาห์แต่เป็นผู้ชาย
คนอื่น ใครๆ ก็คงคิดแบบเดียวกันทั้งนั้น

เธอมองสลับไปมาระหว่างโนอาห์และเฟรนช์ที่ดูเหมือนกำลังโกรธจน
คว้นออกหู หน้าตาของเขาบู่ตึงเหมือนอยากลากเธอไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

ในขณะที่โนอาห์แสดงสีหน้าสับสน รวกับตั้งตารอว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ตรงหน้า

“นี่เรเลียนา”

เฟรนช์เห็นท่าทางของโนอาห์จึงเรียกเธอด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด แต่
เรเลียนาถอยหนีไปก้าวหนึ่ง

หรือเธอควรปล่อยไปก่อนแล้วค่อยรอโอกาสหน้าดี? แต่ไหนๆ ก็พูด
แล้วนี่ จะว่าไป...

ลองคิดอีกมุม นี่อาจเป็นโอกาสดีก็ได้ มองผิวเผินก็เหมือนสถานการณ์
ที่คู่รักแอบลักลอบพบกัน ครั้งก่อนเธอพยายามใช้วิธีสกปรกต่างๆ นานา
เพื่อขอเลิกกับเฟรนช์ บรูกล์ โอกาสนี้คงจบเรื่องได้เสียที

ใช้วิธีนอกใจคู่หมั้นเนียแหละ!

เรเลียนานึกถึงเนื้อหาในหนังสือ ‘กลเม็ดสลับรัก’ แล้วทำใจกล้า
หน้าด้านไปยืนอยู่ข้างโนอาห์

“ดูเหมือนจะหลบๆ ซ่อนๆ ต่อไปอีกไม่ได้แล้วสินะ”

“...เรเลียนา?”

“เซอร์บรูกล์ ข้าต้องขอโทษด้วยค่ะ”

“เรื่องอะไร?”

เฟรนช์สับสน ส่วนโนอาห์ทำหน้านิ่งจ้องมองหญิงสาว

“ข้ากับดยุกวินน์ เราสองคนมีใจให้กันค่ะ”

เฟรนช์เตรียมก้าวเข้ามาถึงกับชะงักตัวแข็งทื่อ ส่วนโนอาห์หลุบมอง
หญิงสาวด้วยแวตาคำคิด เรเลียนาเองก็เงยหน้ามองโนอาห์แล้วขยับปาก
แบบไร้เสียงว่า ‘พระราชลัญจกร’

ทันใดนั้นโนอาห์ก็เปลี่ยนสีหน้ารวดเร็วชนิดที่เธอคาดไม่ถึง

เรเลียนารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถือระเบิดเวลา ไม่รู้เลยว่ามันจะระเบิดหรือไม่ หญิงสาวมึนหัว มือชุ่มไปด้วยเหงื่อ

เฟรนช์สลับสนมมากจนพูดไม่ออก เขามองโนอาห์ด้วยสายตาเป็นเชิงถามว่า ‘นี่เรื่องจริงจังหรือ?’

โนอาห์สวมหน้ากากประดับยืมอีกครั้งแล้วยกมือขึ้นโอบไหล่เรเลียนา ดยุกหนุ่มตอบกลับทางสีหน้าเพื่อยืนยันว่าสิ่งที่เธอพูดเป็นเรื่องจริง

‘ได้รึ? ตกกลางเอาด้วยใช่ไหม?’

เรเลียนาเหลือบตามองโนอาห์ด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ แอบเป็นกังวลว่าควรจะโล่งใจดีหรือไม่

ทั้งสามตกอยู่ในความเงียบจนแทบหายใจไม่ออก เมื่อเฟรนช์กำลังจะอำปากพูดก็เป็นเวลาเดียวกับที่พวกเขาได้ยินเสียงเรียก

“คุณหนู! อยู่ไหนขอรับ?”

เสียงคนขับรถม้าของเรเลียนา

จ่อหันเดิน แมกมิลแลนค่อนข้างเข้มงวดเรื่องเวลากลับบ้านของหญิงสาวมาก คนขับรถม้าจึงมาตามเธอเมื่อถึงกำหนดเวลา

เวลานี้หญิงสาวรู้สึกขอบคุณท่านพ่อของเธอที่เข้มงวดเรื่องเวลากลับบ้าน และคนขับรถม้าผู้ตั้งใจออกตามหาเธอเหลือเกิน เขาปฏิบัติหน้าที่ได้ดีเสียจนเธอคิดว่ากลับไปต้องรีบขึ้นเงินเดือนให้ซะหน่อย

“อยู่นี่! ตรงนี่!”

เรเลียนายกแขนโอบมือเรียก คนขับรถม้าเดินตรงมาหาเธอ เขาสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นขุนนางอีกสองคน ก่อนกล่าวทักทายตามมารยาทด้วยความเคารพ แล้วไปยืนข้างหญิงสาว

เรเลียนาเอ่ยลาหน้าด้านๆ ราวกับตัวเองไม่ได้เป็นคนทิ้งระเบิดไว้

เฟรนช์ที่ตอนนี้นำแดงจัดใกล้ระเบิดรีบหันมาดึงข้อมือเธอทันที

“เดี๋ยว! จะหนีไปไม่ได้นะ!”

อะไรอีกล่ะ?

เรเลียนรู้สึกเฉาหวง หญิงสาวหยุดฝีเท้าแล้วชักสีหน้า ส่วนคนขับรถม้าหน้าตื่นเนื่องจากไม่อยู่ในฐานะจะพูดอะไร จึงได้แต่ชวยเท้าไปมาด้วยความกระสับกระส่าย

“เรเลียนา!”

เฟรนช์เผลอปากแน่นพลางจ้องหน้าเธอ สีหน้าบ่งบอกชัดเจนว่าสับสนเหมือนไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“จริงรี? เรื่องที่พูดเมื่อกี้”

“จริงค่ะ ข้าพยายามจะบอกท่านมาตั้งนานแล้ว ฉะนั้นได้โปรดเลิกกันเถอะนะคะ”

“คะ...เดี๋ยวก่อน!”

เฟรนช์ละล้าละลัก หญิงสาวถอนใจเล็กน้อยก่อนพูดออกไปเบาๆ

“ดีมากแล้ว พอเถอะค่ะ”

เขากัดฟันกรอด

“บังอาจ! คนอย่างเจ้ากล้าได้อย่างไร รู้ตัวหรือเปล่าว่าพูดอะไรออกมา?”

น้ำเสียงเกรี้ยวกราดของเฟรนช์ดังก้องไปทั่ว กระแสเสียงเหมือนอัดอั้นตันใจก่อนจะหายใจหอบถี่ สีหน้าของเขาในตอนนี้อยู่หม่นอยากตบหน้าของหญิงสาวสักฉาด

น่าจะจบตรงนี้แหละ นี่ถ้าเธอโดนเขาตบสักทีก็ดีเหมือนกัน

หญิงสาวจ้องตาเขาด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้านพร้อมกับทำท่าจะยื่นแก้มให้ตบ

เฟรนช์ดูเหมือนเข้าใจความหมายที่เธอสื่อ เขาพลอยยกมือขึ้นมา แต่
ทันใดนั้น...

“หยุด!”

โนอาห์คว้าข้อมือของเฟรนช์ไว้ เขาคำรามเสียงต่ำแล้วหันไปพยักหน้า
พูดกับคนขับรถม้า

“พาเลดีกลับมาก่อน”

“ขอรับ”

คนขับรถม้ารีบกล่าวลาแล้วพาหญิงสาวกลับรถม้า

จะเป็นไรไหมนะ?

แม้เดินตามคนขับรถม้าไป แต่เรเลียนาก็แอบเหลือบตามองข้างหลัง
ตลอด

“ถ้าคุณหนูกลับตึก ข้าต้องเตือนร้อนแน่ๆ เลยขอรับ”

คนขับรถม้าบ่นกระปอดกระแปดระหว่างเดินกลับ เรเลียนาทำเหมือน
ตั้งใจฟัง แต่ความจริงเธอแม้แต่คิดเรื่องอื่นอยู่

เมื่อคนขับรถม้าเปิดประตูให้ หญิงสาวที่ก้าวขึ้นรถม้าไปแล้วอยู่ๆ ก็
ทรุดฮวบเหมือนไม่มีแรง

“คุณหนู! เป็นอะไรหรือเปล่าขอรับ?”

คนขับรถม้าตกใจรีบประคองเธอไปนั่ง

“ไม่เป็นไร สงสัยจะเมานิดหน่อย”

เรเลียนามั่นหัว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอเพิ่งจะรู้สึกมีเมามาหรือเปล่า
หญิงสาวเอนตัวลงกับเบาะรถ

“คุณพระ! นี่ฉันบ้าไปแล้ว”

เรเลี่ยนากนก่อเรื่องกลับไปแล้ว เหลือไว้เพียงบรรยากาศตึงเครียด
ลอยวนลือมรอบชายหนุ่มทั้งสอง

เฟรนช์ บรูกส์ตัวสั่นด้วยความโกรธ เขาสะบัดมือออกจากการเกาะกุม
ของโนอาห์ เพราะเหตุนี้เองนะหรือที่ทำให้เธอเอาแต่หลบเลี่ยงเขาซอบกล
ในช่วงนี้

แถมยังไม่ใช้ใครอื่น แต่เป็นโนอาห์ วินไนต์นี่นะรี?

เขาอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่ามาตลอด เธอไม่มีอะไรพิเศษเลย
นอกจากฐานะอันร่ำรวย และคนที่อ่อนนออนขอให้เขาแต่งงานด้วยก็เป็นผู้หญิง
คนนั้นต่างหาก ไม่ใช่เขาลักหน้อย

เฟรนช์กวาดตามองโนอาห์ซ้ำๆ ด้วยอารมณ์ขุ่นเคือง โนอาห์ วินไนต์
เป็นบุคคลที่เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ ไม่ว่าจะเป็นฐานะ ชาติตระกูล รูปลักษณ์
ภายนอก รวมถึงนิสัย จนไม่มีทางปฏิเสธได้เลยว่าโนอาห์ วินไนต์คือตัวเลือก
ที่ดีที่สุดในฐานะคู่หมั้น

สีหน้าของโนอาห์ ชายผู้แย่งหญิงสาวของคนอื่นไปดูสงบนิ่งจนไม่รู้ว่
กำลังคิดอะไรอยู่ เจ้าตัวมักแสดงท่าทีแบบนี้ตลอดไม่ว่าเวลาไหน ขนาดตอน
ถูกผลักตกจากบัลลังก์ เขาก็ทำตัวเย่อหยิ่งเสมือนตัวเองยังสามารถควบคุม
ทุกอย่างได้

เฟรนช์เป็นฝ่ายพูดทำลายความเยียบขี้นมาก่อน

“แม้ว่าท่านเป็นถึงดยุก แต่การกระทำเช่นนี้ออกจะเกินไปนะครับ”

“ข้าไม่มีอะไรจะพูด”

“เลดีแมกมิลแลนคือคู่หมั้นของข้านะ”

โนอาห์แค้นยิ่งมึมปากข้างหนึ่งของเขากระตุกขึ้นเล็กน้อย

“ตอนนี้เจ้าคงเรียกเลดีว่าคู่หมั้นไม่ได้แล้วละมัง”

เฟรนช์ บรูกส์ตัวสั่นด้วยความโกรธอีกครั้ง เขารู้สึกเหมือนถูกหยามดยุกวินไนต์ไม่ได้แค่หมั้นเกียรติเขาเท่านั้น นี่เท่ากับเป็นการดูหมิ่นตระกูลมาร์ควิสบรูกส์เลยทีเดียว เขาอยากจะเอากำปั้นสยหน้าหล่อๆ นั้นเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ก็ทำได้เพียงยืนกำหมัดแน่น

เพราะอีกฝ่ายคือโนอาห์ วอลเตอร์ วินไนต์ การชกต่อยกับเขาด้วยเรื่องผู้หญิงก็เท่ากับฆ่าตัวตายทางการเมืองดีๆ นี่เอง

เฟรนช์จึงเหวี่ยงกำปั้นระบายกับตันไม้แทน แล้วหันหลังอย่างไม่ไยดี

“ข้าจะไม่ปล่อยไว้เฉยๆ แน่นอน”

โนอาห์ไม่ตอบ ปล่อยยี่หลมที่เจือกลิ่นหอมของกุหลาบพัดผ่านไปอย่างอ้อยอิ่ง ก่อนเมฆเคลือนคล้อยมาดบังดวงจันทร์ทำให้บรรยากาศกลางสวนกุหลาบมีมิติยิ่งขึ้นไปอีก

เฟรนช์สาวเท้าออกไป ทั้งให้โนอาห์อยู่ในสวนกุหลาบเพียงลำพัง

โนอาห์มองตามหลังอีกฝ่าย ก่อนจะก้มมองมือขวาของตนที่เพ่งโอบหึงสาวไว้มือครู่ เขายกยี่มมปากพลางหัวเราะหึๆ

ขอเจรจาย่างนั้นรี? กับข้าเนี่ยนะ?

แววตาของเขาเต็มไปด้วยความสนุกตื่นเต้น

แลกกับพระราชลัญจกร

เธอรู้อะไรบ้างนะ?

โนอาห์เอามือขวาเคาะริมฝีปากและเรียกคนสนิทของตนที่หลบอยู่ใต้เงาไม้

Raeliana

เรลียานา

พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작제로 가야 했던 사정

ปาร์คอินฮา

นักเรียนเตรียมสอบธรรมดาโดนชายปริศนาพลัดตกจากดาดฟ้าตึก

เมื่อตื่นขึ้นก็พบว่าตัวเองทะลุมาอยู่ในโลกนิยายซะแล้ว!?

เธอได้กลายเป็นเรลียานา แบทมิลเลน บุตรสาวคนโตของตระกูลแสนร่ำรวย

แต่ปัญหาคือ เรลียานาคณีนี้นั้นเป็นแค่ตัวประกอบที่ถูกฆ่าตาย

ตั้งแต่ต้นเรื่องนี่สิ ไม่ได้การละ! เธอจะต้องทำทุกวิธีเพื่อมีชีวิตรอดต่อไป

แม้ต้องอยู่พระเอกฟูแลนดี(?)ให้ยอมร่วมมือก็ตาม

Fuurin & Unicorn

ไฮไลต์เล่มนี้
สแกนเลย!

ISBN 978-616-08-4374-9

9 786160 843749

329 บาท

เรลียานา พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก เล่ม 1
หมวด : วรรณกรรมนิยาย